

JANKO LEBAN:

Pridna Anica.

ilo je neprijaznega, mrzlega dne sredi decembra. Mati Lovšetova je sedela v sobi na stolu ter pridno pletla. Zdajci se ji pridruži njena hčerka Anica, privleče klopco, sede k materi ter prične tudi pletti. Mali njeni prsti so se živahno pregibali, zakaj ob strani dobre matere gre vsako delo lažje od rok. Zdaj se mati Lovšetova spomni, da ima še nekaj opravka v kuhinji: zatorej vstane ter odide.

Mala Anica je pletla dalje. „Ej, ej,“ zakliče vsa vesela. „Precej sem že napletla in kmalu bo nogavica gotova. Veseli me, da lahko mamici ugodim, saj je tako dobra!“ To rekši umolkne, si ogleda delo na vse strani, potem nadaljuje: „Lepe morajo biti nogavice in paziti moram, da ne napravim kakega pogreška.“

Zdajci zaškriplje stol poleg Anice. Deklica naglo vstane in zagleda pred sabo drago mamico. Ta se je bila prikradla neopaženo v sobo ter je prisluškaje utepala za Aničino klopjo.

„Ah, ti si, mamica!“ zakliče deklica, „kako si li prišla v sobo?“

„Nu, prav potihoma, po prstih. Slišala sem, kar si govorila.“

Anica povese oči, kakor bi se sramovala, toda mati izpregovori: „Ni se ti treba sramovati, Anica! Mene so tvoje besede prav veselile in slišal jih je tudi ljubi Bog! Njega tudi veseli, če so otroci pridni. Zato pa pošlje na Sveti večer svojega angela k takim otrokom. Če tudi k tebi pride, povej, kaj naj ti prinese?“

Anica se privije materi, smehlja je jo pogleda z jasnimi očmi ter reče po kratkem premisleku: „Kar ti hočeš, ljuba mama!“ —

Malo pred Božičem je sedela Anica zopet na klopki in pletla. Pes Azor je smrčal za pečjo, a mačka se je lizala na naslanjaču. Zunaj je bril mrzel veter ter stresal okna; prve snežinke so se podile po zraku kakor mušice.

„Čeden pletilni košek,“ je govorila Anica sama s seboj, „bi mi bil še najljubši. Prav takega bi rada imela, kakršnega ima sosedova Mimica. Tak košek bi lahko jemala k ročnim delom v šolo. Rada bi še delala ter dobri mamici spletla par zapestnic, kakor sem ji obljubila. Da, da, tak pletilni košek, ki se da zaklepati — ah, če bi mi kaj takega prinesel dobri Jezušček! Kako srečna bi bila! No, morda mi ga vendar prinese, če ga bom prav iskreno prosila...“

Zopet je mati prisluškovala, a pri vratih. Prišla ni v sobo, marveč se tiho izmuznila od tam...

Kmalu potem je prišel Sveti večer, najlepši dan za dobre, pridne otroke. Ana je kar zvihrala v sobo, da vidi, kaj ji je prinesel ljubi Jezušček. Oj, kako ji zažarijo oči, ko vidi tu nakupičenih vse polno lepih darov! Pa njeno veselje se popne do viška, ko ugleda med drugimi rečmi tudi lep košek, kakršnega si je želela. Skoro da ni zaupala svojim očem. Saj je bila izrekla željo le potihoma sama zase, in zdaj se je ta želja uresničila! „Kako lepo, kako lepo!“ je zaklicala ter vesela tlesnila z ročicama. In ko je drugi dan vprvo šla s koškom na cesto, je tudi govorila sama s seboj. Iz dna duše se je zahvalila ljubemu Božičku, da ji je izpolnil željo.

Tako vidite, ljubi čitateljčki, je dobra mati večkrat otrokom blizu, četudi na to niti ne mislijo. Toda ljubi Bog ni dobremu otroku nikoli daleč. On vidi vsako tvoje delo in ume tudi tvoje misli in želje, čeprav jih ne izgovoriš! —

VERA:

Ptičja gnezda.

opolodne po končanem pouku sva šli s tovarišico vsak dan na izprehod. Celo dež naju ni zadržal v zatohli sobi. Kadar je bilo lepo vreme, sva se napotili v gozd, kjer so smreke tako duhtele, kjer je borovničevje, praprotje, mah in drugo zelenje pokrivalo tla kot nove, svetlozelene preproge. Bog ve, kolikokrat je že vsaka od naju prehodila tisti gozd in vendar se nama je zdel vedno nov v svoji lepoti.

Nekega dne zavijeva po stari navadi zopet med temne smreke. Bila je ozka, a lepa ravna pot, kakor da bi jo bil kdo nalašč napravil za šetalce. Tedaj sta naju spremljala lovska psa Perun in Vari. Seveda sta uhajala sedaj na desno, sedaj na levo, preiskala vsak grm in vohala po tleh, kakor da bi ju bil kdo najel. Pač nista mogla prikriti svoje lovske krvi. Hipoma se oglasi Perun, za njim še Vari, vmes pa se zasliši prestrašen glas, podoben kokošnjemu.

„Kaj je to?“ se oglasim prva in hočem proti kraju, kjer sta psa stala in trdovratno lajala.

„Nič, nikjer nič.“

„Pa nekaj je vendar moralo biti,“ pravi tovarišica, „mogoče zajec ali jerebica.“